

Deze foto verwijst naar het gekende Oud-Chinese yin-yang symbool van dualiteit en tegenstelling, maar ook van verbondenheid en evenwicht. Het is een levenskunst om het evenwicht te bewaren. De witte en zwarte steen leggen hun eigen weg af in het leven, maar door zich op elkaar af te stemmen, ontstaat de dans van evenwicht.

Ik zit zelf in een periode van grote veranderingen op werkvlak, maar ook persoonlijk met de verhuis vanuit de pastorie in Moerkerke naar een appartementje in Assebroek, van groot naar kleiner, dus van achterlaten en loslaten. Ik probeer het evenwicht niet te verliezen.

Ik lees tussendoor, omdat het ook vakantie is, het nieuwe boekje van de zenboeddhistische priester Shunmyo Masuno over Hogejaku, de Japanse kunst van het loslaten. Wat hij schrijft laat me niet los. (Snap je het grapje?)

De visie van Masuno past wonderwel in de algemene tendens, heel zeker ook in onze cultuur waarbij het 'ik' centraal staat. We hebben het vaak over zelfzorg en onze eigen vrijheid, over het zelfbeschikkingsrecht op zoveel domeinen van het leven. Ik ga niet tegenspreken dat je ook soms aan jezelf moet denken, maar toch is er iets aan die individualistische visie, soms zelfs egoïstische visie, dat niet te rijmen valt met de christelijke oproep tot naastenliefde.

Stel dat de barmhartige Samaritaan, net als die anderen in het verhaal, aan het slachtoffer zou zijn voorbijgegaan in een even grote wijde boog, dan had die parabel geen enkele betekenis. Jezus geeft met deze parabel de onverwoestbare boodschap mee dat liefde voor de naaste de enige juiste weg is naar een betere wereld.

Waar mensen straal aan elkaar voorbijgaan, is geen enkele vorm van verbondenheid. Waar mensen zorg dragen voor elkaar komt er herstel van evenwicht. De hulpeloze wordt geholpen, het leed wordt verzacht. De naaste is in christelijke woorden niet de 'ander', maar de persoon die begaan is met de ander, die zich het lot aantrekt van de tochtgenoot. Door liefde te betonen word je als mens 'naaste', word je verbonden met de ander.

Een christen die zich opsluit in zichzelf en het eigen 'ik' het belangrijkste vindt, heeft nog veel te leren van de naastenliefde en staat heel ver af van Jezus die zichzelf heeft gegeven in liefde voor alle mensen.

Masuno schrijft in zijn adviezen om te leren loslaten
o.a. dat het goed is om toe te kijken en om niet in te grijpen,
om je gevoelens uit te schakelen,
om je geen zorgen te maken over anderen,
om niet betrokken te worden bij dingen die je niets aangaan,
om uit de buurt te blijven van rampen.
Dat mag allemaal waar zijn als zelfbescherming,
maar daardoor verdwijnt elke vorm van barmhartigheid naar de ander.

Het boekje van Masuno over Hogejaku, de Japanse kunst van het loslaten
bevat ook waardevolle lessen, maar zijn helaas te 'ik'-gericht
en daarom kan ik het boekje dus nu wel loslaten.

Laten we als christenen blijven leren van Jezus' liefde voor elke mens
en het evenwicht bewaren.